

IK MIS MIJN NAAM

MARIANNE DE RUIJTER

Ik mis mijn naam

Ik mis mijn naam
Marianne de Ruijter

© 2021 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25c
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslag en binnenwerk: zijdiezijn.nl
Coverfoto: afbeelding uit de film 'The Deep Place'
Drukwerk: Drukcase
Eerste druk, februari 2021
ISBN: 9789083114866
NUR: 285, 330

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven
van de nieuwste boeken van Scholten Uitgeverij via:
www.scholtenuitgeverij.nl/nieuwsbrief.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, met uitzondering van korte citaten gebruikt in recensies, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

**Ik heb een droom:
dat alle kinderen in vrijheid en geborgenheid
kunnen leven.**

**Ik heb een wens:
dat iedereen hieraan een steentje bijdraagt.**

**Ik heb een opdracht:
bekend maken aan de wereld dat
slavernij onder kinderen moet stoppen.**

Until all are free!

Paki kijkt op zijn horloge. 12.00 uur. Gelukkig, het is tijd om even te pauzeren. Hij controleert of hij zijn sigaretten bij zich heeft door aan zijn borstzak te voelen. In de keuken pakt hij een biertje uit de koelkast en loopt al drinkend uit het flesje zijn tuin in. Onder een palmboom staat zijn favoriete luie stoel, gemaakt van manou. Met zijn hand veegt hij wat bladrommel van het kussen en gaat zitten, zijn rug wat dieper wegschuivend in het kussen. Ja, dit zit lekker. Zijn lange benen legt hij op een bankje dat voor zijn stoel staat. Hij neemt een flinke slok van zijn bier. Hier was hij aan toe. Het flesje klemmt hij tussen zijn benen. Nu zijn dorst een beetje gelest is, verlangt hij enorm naar een sigaret. Automatisch gaat zijn hand naar zijn borstzak. Hij tikt een sigaret uit het pakje en steekt hem aan met de gouden aansteker die hij vorige week op de markt in Accra heeft gekocht. Zijn hoofd rust tegen de achterkant van zijn stoel als hij de rook driftig uitblaast door zijn mond. Met zijn duim tikt hij tegen het filter. Met samengeknepen ogen kijkt hij naar zijn voeten die snel bewegen. Paki is zo opgefokt dat hij niet tot rust kan komen. Ik moet een nieuwe strategie bedenken, denkt hij.

Zijn oog valt op de witte muur van zijn moderne huis. Opeens is de beweging er, samen met het irritante geratel. Hij zet het flesje op het tafeltje naast hem en pakt de elektrische vliegenmepper. Voorzichtig staat hij op, loopt naar de muur en haalt uit. Een schok trilt door het lijf van een enorme rode sprinkhaan. Het duurt even, maar dat vindt Paki niet erg. Hij neemt intussen nog een trekje van zijn sigaret en kijkt naar de kleine vlam die al knetterend door het diertje trekt. Hij zucht tevreden, de muur is vlekkeloos gebleven. Heerlijk om je agressie even kwijt te kunnen, denkt hij, terwijl hij weer gaat zitten. Het pilsje op de tafel wordt weer opgepakt. Hij schudt het flesje

en kijkt naar de inhoud; hooguit nog een slokje. Hij zet het tegen zijn lippen en drinkt het leeg.

Paki geniet van zijn tuin die de vorige eigenaar heeft laten aanleggen. Van de heerlijk geurende boerenjasmijn met zijn enorme hoeveelheid witte bloemen. De rode en groene planten waar hij de namen niet van kent, maar die zijn tuin wel mooier maken. Hier in Koforidua zijn niet veel tuinen. Logisch, want de planten gaan door de warmte snel dood. Zijn tuin ligt op het noorden. Daardoor heeft hij bijna altijd schaduw en blijven de planten langer mooi. Zijn gedachten zijn chaotisch, ze vliegen alle kanten op. Hij begint de grip op zijn werk kwijt te raken. Nee, er is handel genoeg, daar ligt het niet aan. Die bemoeizucht die hij van buitenaf ervaart, daar ergert hij zich aan! Paki neemt een flinke trek van zijn sigaret en inhaleert diep. Nee, hij wordt hier ook niet rustiger van. Hij kijkt opzij. Rechts tegen de witte muur van zijn huis heeft hij grote spiegels laten hangen. Drie panelen van een meter breed en twee meter hoog. Daar lijkt de tuin groter door, zegt hij tegen anderen, maar de echte reden is dat hij zichzelf kan zien. Aan beide zijden van de spiegels staan rode potten met reuzen varens erin. Zijn gemakkelijke stoel en een klein voetenbankje heeft hij ervoor gezet, samen met een klein tafeltje. Een tafel met vier stoelen staat verderop. Hij kijkt opzij in de spiegel, naar de rook die hij uitademt. Zodra die mist weg is, ziet hij zijn prachtige slanke lichaam. Dit heeft hij te danken aan de vele kilometers die hij de laatste weken heeft gelopen naar het Voltameer.

Hij trekt zijn buikspieren aan en ziet zijn strakke buik. Hij laat zijn gespierde armen aan zichzelf zien en lacht. Met zijn tong streelt hij over zijn tanden. Gelukkig zijn die ondanks het roken wit gebleven.

Het verbaast hem niets dat veel vrouwen gek op hem zijn. Hij heeft alleen maar pluspunten: lange kerel, knappe kop met

glad zwart haar en prachtige ogen, waar hij zelf de hele dag naar kan kijken. Zelfs de achteruitkijkspiegel in zijn auto heeft hij zo gezet dat hij niet alleen het verkeer in de gaten kan houden, maar vooral zijn jadegroene ogen kan bewonderen. Een hand ligt op zijn schoot. Ja, hij is goed gelukt. Jammer dat de huid tussen zijn wijs- en middelvinger, door het roken, bruiner is geworden. Hij ontdekte dat te laat, het kwaad was al geschied. Om meer schade te voorkomen is hij overgestapt op filtersigaretten.

Paki slaakt een diepe zucht. Hij heeft niets aan zijn mooie lijf als hij opgepakt wordt. Hij voelt de zenuwprikkels opkomen die de bloedvaten in zijn buik en borst laten krimpen, zo voelt het althans aan. Hij wil niet bang zijn.

Sinds gisteren is de grond hem te heet onder de voeten geworden. Hij moet een andere strategie gaan bedenken om niet tegen de lamp te lopen. Hij tikt de as van zijn sigaret, neemt een laatste trek, om hem daarna uit te drukken in de metalen asbak. Met een klap op de knop wordt de peuk weggedrukt. Veiligheid voor alles, denkt hij. Hij wrijft over zijn vermoeide ogen. Hij is tweeëndertig jaar en alweer ruim acht jaar alleen. Hij moet weer eens naar Accra gaan. Met het bewonderen van zichzelf heeft hij verlangens gekregen. Hij staat plotseling op. Het lege flesje brengt hij naar de keuken.

Zijn huis staat vol met donkere manou meubels met lichte kussens. Ze zitten heerlijk comfortabel en het geeft een intieme sfeer. Op de marmeren vloer liggen huiden van dieren. Zijn huis is smaakvol ingericht door de vorige eigenaar. Paki geniet het meest van de airco. Overal in zijn huis is het heerlijk koel. Met zijn handen in zijn zakken kijkt hij door de glazen deuren naar buiten. Hij frons zijn wenkbrauwen. De sprinkhaan wordt gevoerd door een leger mieren. Dat is snel.

Morgen gaat Paki voor een paar dagen naar Achiase, zijn geboortedorp. Zijn zus is daar met haar gezin blijven wonen. Er

komen voor het eerst Obrunies¹ op bezoek. Dat wordt lachen. Hoe zal zijn neefje Baruck hier op reageren en Barucks zusjes Shanyia en kleine Annané? Hij loopt naar de slaapkamer en pakt alvast zijn weekendtas met zijn oude vodden en versleten sandalen die hij alleen daar draagt. Het is altijd opletten wat hij daar zegt, want in Achiase weet niemand dat hij in de handel zit of waar hij precies woont. Dankzij zijn handel die hij eigenhandig opgebouwd heeft, leidt hij hier in Koforidua een dubbelleven. Hij zucht. Jammer dat hij zijn Armanikleding moet verruilen voor de oude vodden. Zelfs al is het maar voor een paar dagen. Het meest ziet hij op tegen het slapen in die benauwde stinkhut. Hij is intussen zo gewend aan dit huis met alle voorzieningen. Toch heeft hij het er allemaal voor over. De komende dagen staan in het teken van familie, feest, tradities, maar vooral... kinderen.

¹ *Blanken.*

2

Annan Musawi neemt met zijn lange lichaam de meeste ruimte in van de hut. Hij gaat van zijn zij op zijn rug liggen en strengelt zijn vingers in elkaar terwijl hij zich al gapend flink en luidruchtig uitrekt. Ik ben gelijk wakker en weet dat pappa ons iets gaat meedelen, dat doet hij namelijk altijd op dezelfde manier. Iedereen is nu wakker en zit recht op hun mat. Mijn zusje Annané kruipt gelijk bij mamma.

‘O ja,’ zegt hij. ‘Vanmiddag komen er blanke delegaties op bezoek in Afranse.’ Hij legt zijn handen achter zijn hoofd, zijn ellebogen naar buiten en glimlacht.

Stilte...

‘Van een Engelse vakbond,’ vult hij aan.

Stilte...

Hij legt zijn voeten over elkaar en wiebelt met zijn grote tenen en wacht.

‘Ze... zijn uitgenodigd in het paleis van de chief.’

Nog steeds stilte...

‘Ik heb geen flauw idee,’ gaat pappa uitdagend verder, ‘wat dit betekent en waarom zij komen, dus het heeft geen zin om er vragen over te stellen.’

‘Komt de chief dan ook?’ vraag ik toch.

‘Natuurlijk komt hij ook, Shaniya. Het is toch zijn paleis? In vol ornaat zelfs.’

‘Waarom zeg je ons dat nu pas?’ vraagt mamma.

Zijn schaterende lach klinkt hard in onze hut. ‘Anders slaap je de hele nacht niet en houd je ons wakker met je oeverloos gevraag.’

We lachen. Ja, weet ik, dat is zo.

Baruck springt op pappa's buik. ‘Mogen wij dan ook mee?’

‘Daar moet ik nog even over nadenken,’ zegt hij plagend.

Hij kietelt zijn zoon, die er schaterend om moet lachen. Ik vind het grappig om te zien hoe blij Baruck met pappa is, misschien komt dat doordat ze zo op elkaar lijken. Zij hebben dezelfde kin, mond en neus en waarschijnlijk krijgt hij ook pappa's lengte, want Baruck is met zijn zes jaar al net zo lang en breed als kinderen van acht jaar. Ze stoeien samen en natuurlijk verliest mijn vader het gevecht. Ik lig op mijn mat lachend naar hen te kijken.

'Oké, oké, jij wint. Je mag mee,' zegt pappa. Hij draait Baruck zo dat hij tussen onze ouders in komt te liggen. Hij kijkt mij lachend aan en ik zie het mooiste van mijn broertje; namelijk zijn groene ogen. Die hebben we alle drie van mamma. Baruck en ik lijken erg veel op elkaar. Toch zijn er verschillen. Baruck heeft kroeshaar van zijn pappa en Annané en ik hebben glad en golvend haar. Ik vind het erg leuk als mamma mij vertelt dat ik langere en dikkere wimpers heb en ik heb als enige haar rechte, smalle Schotse neus geërfd.

'Dat wordt nog hard werken voor we weg kunnen,' zegt mamma. Ze geeft Baruck een kus op zijn voorhoofd en staat op. Ze trekt haar mooiste kleed aan en wikkelt een hoofddoek in dezelfde kleur rond haar hoofd. Pappa staat op van zijn mat en tilt Annané op. Hij geeft haar een kus op haar wang die nogal rood is. Pappa ziet het niet en ik vergeet het ook direct. We zijn allemaal erg opgewonden.

'Pappa, hoe zien blanke mensen eruit?' vraagt Baruck.

'Gewoon..., zoals je het net zegt: blank.' Hij geeft Baruck een tik tegen zijn billen. 'Kom, ga je aankleden. Dan kunnen we zo weg.' Pappa gaat naar buiten.

Baruck pakt zijn broek van de grond en draait zich om naar mij. 'Heb jij al eens een blanke gezien?'

'Nee, maar ik wil ze erg graag zien.'

Baruck wil het nu al weten hoe blanke mensen eruitzien.

'Als het dorpshoofd gaat dansen heeft hij witte poeder op zijn gezicht en rode ogen. Misschien lijken de blanken daar wel op?'

Ik haal mijn beide schouders hoog op. 'Dat zou kunnen, ik weet het ook nog niet.'

'Zijn hun haren ook blank?'

'Geen idee, Baruck! We gaan het straks zien. Ik kan mij er niets bij voorstellen. Trek je broek nou aan en klets niet zoveel. Ik ga je niet helpen, hoor.'

Pappa komt weer binnen: 'We moeten ver lopen,' zegt hij, 'dus pak je slippers en trek ze aan.'

Ik help Annané in haar jurkje die ooit wit was. Haar slippers kan ze zelf al aantrekken, zegt ze. Ik zet ze zo voor haar neer dat ze zich niet kan vergissen in links en rechts. Het gaat in een keer goed. Ze loopt naar haar matje en gaat weer liggen. Ik pak mijn groene jurk en trek hem aan. Mijn benen zijn sinds de laatste keer dat ik dit droeg alweer een stuk langer geworden, want ik zie nu mijn knieën. In de kist naast de deur liggen mijn sandalen. Ik zet ze op de grond en stap erin. Nu ben ik er ook klaar voor en loop naar buiten.

Het heeft vannacht hard geregend, een voorbode dat het tweede regenseizoen eraan komt. Ik adem diep in. Het ruikt buiten altijd zo heerlijk als het net geregend heeft. Er vallen druppels van de bomen naar beneden. Ik open mijn hand om ze op te vangen en lik ze op. Lekker. Helaas houden de muggen ook van vocht. Ze zijn net als de vliegen rijk aanwezig. Met mijn hand wapper ik ze weg.

Mamma staat wat verder bij de hut onder een boom en werkt intussen hard aan ons ontbijt. Ze stampet de cassave fijn. Een ijzeren pan staat naast haar op het vuur. Ik snuif de heerlijke geur van gebakken maiskolven en geroosterde pinda's op en krijg gelijk honger. Pappa plaagt me dat ik te veel eet. Straks ben ik langer dan hij.

Als mijn moeder het eten klaarmaakt, moet ik voor mijn kleine zusje Annané zorgen. Ik ben daar goed in, want ik ben al vijf jaar ouder dan zij. Ze is pas drie en mag absoluut niet in de buurt van het vuur komen.

Baruck is, zoals gewoonlijk, nergens te zien. Die rent iedere morgen gelijk na het wakker worden naar zijn vrienden. Toch krijgt hij het altijd voor elkaar om als eerste te eten. Nu zal hij natuurlijk willen weten of zijn vrienden ook naar Afranse gaan. Wat geweldig dat er eens iets anders in onze omgeving gebeurt. Ik krijg er een vreemd gevoel van in mijn buik.

Na het eten gaan we direct weg, want we willen een mooie plek in de buurt van het paleis hebben om alles goed te kunnen zien.

‘Annan! Baruck wil zijn slippers niet aan,’ roept mamma.

Pappa pakt Baruck zonder iets te zeggen bij zijn arm beet en loopt met hem naar de hut. ‘Dan blijf jij toch lekker binnen vandaag,’ zegt pappa, terwijl hij met zijn armen over elkaar buiten staat te wachten. Hij telt, maar voordat hij bij de zes is, komt Baruck naar buiten met zijn sandalen aan. Hij rent vlug langs zijn lachende vader en verdwijnt tussen de dorpelingen die allemaal naar Afranse gaan.

De hitte is al behoorlijk aanwezig terwijl de zon nog niet eens hoog aan de hemel staat. Het duurt dan ook niet lang voordat mijn kleding tegen mijn buik plakt. Omdat er zoveel mensen tegelijk uit ons dorp op weg gaan, verlies ik mijn ouders en Baruck al snel uit het oog. Als vanzelf blijf ik bij Annané.

‘Die kant op, niet steeds teruglopen!’ roep ik naar Annané. Ik hef mijn handen naar boven. ‘Zo komen we er nooit!’ Mijn voeten glijden weg in de glibberige modder. Ik wil vaste grond voelen, maar dat gaat nog wel even duren met dit trage tempo. Ik pak mijn zusje bij een arm beet en duw haar voor de zoveelste keer naar voren. Ik buk me voor een paar laaghangende takken. Precies vandaag luistert ze nergens naar. Ze loopt waar zij wil en niet waar ik wil. Na een poosje heb ik er genoeg van. ‘Loop toch eens door. Je bent zo sloom vandaag!’ mopper ik.

Verderop hoor ik muziek en zang. Ik wil daar bij zijn. Ik ben zo benieuwd. Takken en plassen vermijndend lopen we naar het pad met de rode aarde. Hier is het druk. Een lange rij mensen loopt voor ons uit. Kinderen lopen of rennen door elkaar. Vandaag hebben de vrouwen geen enorme schalen met eten of andere handelswaren op hun hoofd. In plaats daarvan dragen ze een prachtig hoofddeksel in dezelfde kleur als hun kleding.

Volgeladen tro-tro’s², fietsers en brommers rijden langs de rij mensen. We zijn nu op de helft van onze bestemming. Wat een mensen. Annané pakt mijn hand, dat doet ze normaal nooit, ze rent altijd lachend weg, zodat Baruck of ik haar achterna gaan. ‘Ben je een beetje bang voor al die mensen?’ vraag ik haar. Ze knikt.

Een bus staat aan de rand van de weg. Zo te zien met een leuke band. Op de achterrauit staat met grote rode letters ‘Only Jesus cares’. De chauffeur staat naast zijn bus te wachten op hulp. Ik knik en kijk hem aan.

² *Omgebouwde Volkswagenbusjes voor personenvervoer. De naam tro-tro is afgeleid van een oud Ghanees woord dat drie pence (Engelse muntsoort) betekent.*

‘Dat moet je goed onthouden, meisje, daar kom je ver mee in het leven,’ zegt hij.

‘Niet als je bus stuk is.’

‘Haha, ja hoor, dan ook.’ Hij draait zich om naar een man die wat aan hem vraagt. Zijn hulpdienst is gearriveerd.

Intussen hebben zich steeds meer mannen met trommels bij de optocht aangesloten. Het ritme van de trommels maakt mij aan het lachen, dat loopt lekker.

Lachende mensen, vrouwen die dansen in prachtige witte kleren met zwarte figuurtjes erop. Het is geweldig mooi om te zien. Alle kinderen rennen, behalve mijn zusje en ik dan. Door haar getreuzel zijn we veel langer onderweg naar het paleis van de chieftan Baruck. Zelfs met al die trommels loopt ze langzaam. Ik wil ook dansen en rennen, maar dat kan niet. Ik kijk om mij heen, waar ik ook kijk, het is prachtig om al die vrolijke mensen te zien. Mensen die niet dansen, praten opgewonden met elkaar. Iedereen wil de blanken zien. Bewoners uit omliggende dorpen sluiten zich bij de stoet aan. Zo wordt de rij steeds langer.

Mijn ouders zijn nergens meer te zien. Ze zijn met andere dorpsgenoten ons al ver vooruit. Zij zullen vast meer te zien krijgen dan ik, mopper ik in gedachten. Dus blijf ik maar trekken aan Annané’s arm, in de hoop dat ze sneller gaat lopen. ‘Anders loop je maar alleen, hoor!’ dreig ik op een gegeven moment.

Er zijn zoveel mensen dat ik bang ben niets van al dat moois van dichtbij te kunnen zien. Ik hoor nu overal trommels vandaan komen. Het geluid is snel en verschillend van ritme. Van harde naar zachte geluiden. Het is een feest!

Ik klim in een acaciaboom, de stukken kale schors vermijndend vanwege de mieren, om te kijken of ik iets meer kan zien.

‘Annané ook klimmen,’ hoor ik onderaan de boom.

‘Nee, nu moet je even op mij wachten,’ roep ik haar toe.

‘Annané ook!’ roept ze harder.

Ik negeer haar en rek me zo lang mogelijk uit. Waar ik kijk, lopen en dansen prachtig uitgedoste mensen en zie ik rennende kinderen. Van alle kanten hoor ik muziek. Prachtig! Ik heb genoeg gezien en klim weer naar beneden. Het laatste stukje spring ik op de grond. Ik kijk naar mijn zusje en besluit om haar maar te dragen. Eerst op mijn heup, zoals mamma haar altijd draagt, maar dat is te zwaar. Dan maar op mijn rug proberen. Ik zak door mijn knieën. ‘Leg je armen maar om mijn hals.’ Ik leg mijn armen om haar knieën en ga voorzichtig staan. Met mijn billen wip ik haar wat omhoog, zodat ze hoger op mijn rug komt. Ze geeft een gillette. Ja, dat draagt beter. ‘Zit je goed?’ vraag ik haar. Ik krijg geen antwoord. Ze legt haar hoofd op mijn schouder. Ze voelt warm, maar het is ook warm, denk ik. Ik houd mijn armen om haar knieën zodat ze niet wegzakt. Jammer dat ik nu wel een beetje gebukt moet lopen vanwege haar gewicht, maar het is goed te doen. Af en toe wip ik haar omhoog als ze naar beneden zakt. Zo loop ik over de rode weg met zijn diepe karrensporen. Ik spring over de kuilen en gaten, die hier en daar nog vol water liggen, wat Annané heel grappig vindt. Bij iedere sprong hoor ik haar lachen.

We lopen langs een kapotte auto. Hij is zo verroest, die ligt hier vast al jaren. Een ezel draagt een grote stapel hout op zijn rug. Een jongen houdt hem vast aan een hengel van touw. Ze sjokken gewoon door en trekken zich niets van al die mensen aan die zoveel herrie maken. Langs de weg staan lelijke houten hutten. Oeps, de auto die naast ons rijdt geeft gas; stinkende zwarte rook komt eruit. Ik moet ervan hoesten. Ik zet mijn zusje op de grond. Bah, dat stinkt zeg. Als ik uitgehoest ben, kan ze weer op mijn rug en ga ik verder. De tro-tro’s vind ik het ergst van allemaal. Die rijden keihard, de lopende mensenmassa moet maar uitwijken. Tillend, hijgend en zwetend, maar vooral blij en nieuwsgierig, loop ik door. Niets wil ik missen van dit alles.

4

Eindelijk! We zijn er en nog op tijd ook. Mijn zusje klimt van mijn rug. Ik veeg met mijn elleboog het zweet van mijn voorhoofd. Mijn jurk is drijfnat. 'Shaniya, Shaniya!' hoor ik roepen. Ik kijk om mij heen. Oom Paki staat vlakbij het paleis en hij wenkt mij. We rennen naar hem toe.

'Oom Paki, oom Paki!' roept Annané blij. Ze springt in zijn armen en hij drukt haar even tegen zich aan. 'Wat ben je nat! Heel je jurk is nat. Wat heb je gedaan?' Hij legt een hand op haar voorhoofd. 'Je bent warm. Hebben jullie zo hard gerend?' Hij zet haar snel op de grond.

'Ik heb gerend en zij heeft op mijn rug gezeten,' zeg ik higgend. 'Mijn rug is ook nat. Kijk maar.' Ik draai mijn rug naar hem toe. 'Wat zijn er al veel mensen! Oom Paki, u heeft de beste plek uitgekozen. Mogen we hier blijven staan?'

'Natuurlijk mogen jullie dat.'

Ik kijk mijn oom stralend aan. We lachen van oor tot oor. Ik pak de hand van Annané en draai me om naar het plein. 'Waar is het paleis?'

Paki wijst naar een hut verderop. Onder een palmboom staat een hut. Groter dan een gewone hut. 'Daar, dat is het.'

'Is dat het paleis?'

Hij knikt. 'Vind je het niet mooi dan?'

Het paleis van de chief valt me gelijk tegen. De muren zijn kaal, hier en daar is het leem diep afgebrokkeld. Ik schud nee met mijn hoofd. 'Nee, echt niet. Waarom is er een deur?' vraag ik nieuwsgierig.

'Eh tja... omdat... daar worden natuurlijk geheimen besproken. Als er geen deur zou zijn kan er afgeluisterd worden.'

Ik knik, ik heb het begrepen, maar toch... Ik had het mooier bedacht. Veel mooier. Heel groot met veel vrolijke kleuren. Ik

kijk nog eens naar de deur. Een kapotte en kale deur. Het dak is net als alle daken van gedroogde grassen, maar deze is zwart, oud en lelijk. Ooit was dat mooi bruin, dat kun je hier en daar nog zien. Tussen de muren en het dak is een open ruimte van vier mannenvuisten hoog. Voor de frisse lucht, weet ik. Het kan erg warm zijn binnen als er veel mensen zijn.

Onder het bordes staan grote leunstoelen.

Oom Paki buigt naar voren. 'Daar,' wijst hij met gestrekte arm, gaan straks de chief en de dorpsoudsten zitten. De middelste stoel is voor de chief.'

Ik knik en kijk verder om me heen. We staan op een groot plein. Rondom het plein staan verschillende rode lemen hutten met rieten daken. Het ziet er een beetje hetzelfde uit als in ons dorp. Tussen en achter de hutten staan hoge palmbomen die voor koelte zorgen. Er staat ook een cacaoboom tussen. Deze is heel hoog. Mijn nek kan niet verder naar achteren en nog zie ik het einde van de boom niet. Het is een grappig gezicht. Grote ovaalvormige en geribbelde vruchten hangen keurig op een rijtje aan takken. Rood en geel. Het is voor de vruchten dringen om een goed plekje te krijgen, zoveel hangen er. Toch zijn ze even groot.

Oom Paki stoot mij aan. 'Shaniya, je vader roept je.' Hij knikt in een richting en ja, iets verderop staat mijn vader met Baruck. Mijn moeder is nergens te zien. Ze is zeker aan het dansen. Het is niet moeilijk om mijn vader te vinden. Hij is langer dan alle dorpsgenoten. Zodra hij ons ook ziet, lacht hij zijn tanden bloot en zwaait hij naar ons. Kom, wenkt hij.

Oom Paki, Annané en ik lopen gelijk naar hem toe. Net op tijd, want het plein stroomt vol met dorpingen. Pappa tilt me hoog op en zet mij over zijn hoofd, op zijn schouders. Ik houd zijn voorhoofd vast en hij mijn benen. Ik begin te lachen. Dit is mooi! Ik kan nu erg ver kijken.

Annané is jaloers. Ze slaat tegen zijn benen. 'Pappa nu ik, nu ik.' Hij zet mij neer en tilt haar op. Zij mag op zijn schouders staan. Hij heeft haar met zijn grote handen stevig bij haar kuit vast. Intussen is het geluid van de trommels sterker geworden. Baruck staat aan de andere kant van pappa. Oom Paki vraagt hem of hij ook hoog wil kijken. Hij knikt met glimmende ogen. Jazeker wil hij dat. Oom Paki tilt hem op en zet hem op zijn schouders. Hij is bijna net zo lang als pappa zodat nu ook Baruck ver kan kijken. 'Zie je de stoet al komen, Baruck?' vraagt hij.

'Nee nog niet, maar ik hoor ze wel!' roept hij enthousiast. Zareb, een oudere jongen uit ons dorp, komt ook bij ons staan. Hij is in zijn eentje hiernaartoe gekomen. Hij geeft me een zachte stomp in mijn zij en lacht zijn spierwitte tanden bloot. 'Spannend, hè?'

Ja, knik ik en ik kijk weer snel naar de vrolijke stoet die er nu bijna is. Honderden mensen uit alle omliggende dorpen zijn naar het plein gekomen. Mannen die muziek maken met snaarinstrumenten en trommels, steeds meer trommels. Ik word hier erg blij van. Mijn borst voelt raar vanwege het geroffel van de trommels. Ik leg er mijn hand op. Vrouwen lopen en dansen tussen de mannen door die muziek maken. Zij dragen prachtige witte jurken met zwarte tekeningen erop. Hun haar is opgestoken en bedekt met hoofddoeken van dezelfde stof als hun jurk. Ze maken kringen van zes tot acht vrouwen. Op de maat van de muziek doen ze een paar passen in de kring tot iedereen in het midden staat. Dan draaien ze hun lichaam zodat hun heupen tegen elkaar aanbotsen. Tegelijk gaan hun armen de lucht in en klappen ze in hun handen. Ze lopen een paar stappen uit de kring en draaien zich tegelijk om en weer terug naar binnen. Het is zo vrolijk om te zien. Bij iedere harde klap op de trommels botsen de vrouwen met hun heupen tegen elkaar, onder

luid geschreeuw en gelach. Dit herhalen ze een poos. Ze zingen vrolijke liederen. Waar ik ook kijk; iedereen lacht, klapt en heeft plezier.

Mijn vader heeft zijn hand op mijn hoofd gelegd. Ik leg mijn hoofd tegen zijn buik. Dat voelt veilig. Ik kijk om mij heen en zie al die mensen die net als wij gekomen zijn om de blanke mensen te zien en hen te horen spreken. Het tromgeroffel wordt harder. Het ritme is langzaam en hard, dan weer snel.

De dorpsoudsten zitten intussen in volgorde van belangrjkheid in de nis voor het koninklijk paleis, dat alleen in grootte verschilt van de andere lemen hutten. Ze wachten op hun chieft. De oudsten dragen prachtige gekleurde klederen van kente katoen; geel, blauw, groen en rood en heel veel gouden kettingen om hun nek. Zij moeten wel heel erg rijk en belangrijk zijn om zoveel moois te hebben, denk ik.

'Ik zie de chieft!' schreeuwt Baruck. 'Hij komt eraan!' Tussen de muzikanten, hoog boven de zingende en de dansende menigte, troont de chieft. Als de stoet dichterbij komt, zie ik dat hij in een smalle, prachtig versierde kist zit, die bekleed is met kente stof in allerlei kleuren. Op de hoeken staan gouden afbeeldingen. Hij zit rechtop en kijkt voor zich uit. Zijn armen liggen op de rand van de kist. De chieft wordt gedragen op de schouders van een paar sterke mannen en torent hoog boven de mensen uit. Voor iedereen zichtbaar. Anderen houden rode, blauwe en gele parasols omhoog zodat de chieft in de schaduw blijft. De parasol die door één man wordt vastgehouden, is waarschijnlijk zwaar, want hij zwaait steeds gevaarlijk heen en weer. De man die hem vasthoudt ook.

'Owe!' roep ik hardop. Mijn handen gaan gelijk naar mijn mond. Het scheelt heel weinig of de man laat zijn parasol op de chieft vallen die van de schrik opzij in zijn draagkist duikt. Daardoor hebben de dragers het weer extra moeilijk. Er komen